

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 10 czerwca 2022 r.

DIH-3.707.58.2022.AWS

DECYZJA DIH-III/92/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 14 marca 2022 r. (znak sprawy: DEg.8361.160.2021.EB), na mocy której Panu Jerzemu Kowalczykowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: Zakład Usługowo-Handlowy „JUREX” Jerzy Kowalczyk w Elblągu, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 21 i 22 września 2022 r. inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie (zwanego dalej: „*Warmińsko-Mazurskim WIH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając na podstawie upoważnienia (nr DEg.8356.160.2021) z dnia 21 września 2021 r., przeprowadzili kontrolę w zakładzie ... w Elblągu, należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „*stroną*”, „*stroną postępowania*” bądź „*przedsiębiorcą*”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162), (zwanego dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (nr DEg.8355.65.2021) z dnia 23 sierpnia 2021 r. ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę

przestrzegania przez przedsiębiorców wymagań ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893, z późn. zm.), (zwanej dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym*” bądź „*ustawą o zużytym sprzęcie*”). Niniejsze zawiadomienie doręczono stronie w dniu 24 sierpnia 2021 r.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca jest dystrybutorem sprzętu elektrycznego (takich jak np. czajniki elektryczne, żelazka, odkurzacze, maszyny do szycia, gofrownice, prociże, zegary itp.) i prowadzi sprzedaż tego rodzaju produktów w stacjonarnym punkcie sprzedaży.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy na podstawie pisemnego upoważnienia dołączonego do akt sprawy.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), stanowiących o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Szczegółowe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DEg.8361.160.2021), znajdującym się w aktach sprawy. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag, w przewidzianym na mocy art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej terminie.

Z powyższego Protokołu wynika również, że brakujące informacje zostały uzupełnione (umieszczone w miejscu sprzedaży) w trakcie trwania kontroli.

W oparciu o ustalenia kontroli, na podstawie art. 61 § 1 i art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomieniem z dnia 15 lutego 2022 r. (znak: DEg.8361.160.2021.EB), poinformował stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie - za nieumieszczenie w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży, informacji w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Jednocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji pouczył przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 i 73 Kpa, prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy. Ww. pismo dostarczono stronie w dniu 17 lutego 2022 r.

Strona skorzystała ze swoich uprawnień i w piśmie z dnia 25 lutego 2022 r. (data wpływu do organu pierwszej instancji: 28 luty 2022 r.) przedstawiła własne stanowisko w sprawie. Przedsiębiorca stwierdził w nim, że w ciągu swojej długoletniej (ponad 30-letniej) działalności gospodarczej po raz pierwszy spotyka się z sytuacją, w której jednostka kontrolująca zamierza nałożyć karę przy pierwszej kontroli i nie poprzestaje na ewentualnym pouczeniu (wysnuł przy tym wniosek, że kontrola przeprowadzona przez inspektora mogła mieć charakter wendety osobistej). Zdaniem przedsiębiorcy sprzęt elektryczny, który posiada na półkach sklepowych jest towarem z likwidacji sklepu z 2005 r. i w związku z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania administracyjnego zmuszony jest do likwidacji sprzętu z tego regału. Zaznaczył również, że stan majątkowy tego sprzętu nie pokryje wymierzonej kary. Ponadto, przedsiębiorca podał, że klient jest informowany, gdzie znajdują się punkty nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu, jednak namówienie aby klient oddał swój sprzęt do recyklingu jest trudne, gdyż raczej oczekuje on zapłaty za sprzęt.

Pismem z dnia 1 marca 2022 r. (znak sprawy: DEg.8361.160.2021.EB) Warmińsko-Mazurski WIIH skierował do przedsiębiorcy zawiadomienie o zakończeniu postępowania administracyjnego w związku z niewidocznieniem w punkcie sprzedaży informacji dotyczących nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu, pomimo ustawowego obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Ww. pismo strona odebrała w dniu 3 marca 2022 r.

W dniu 14 marca 2022 r. Warmińsko-Mazurski WIIH, w oparciu o art. 93 ust. 2 i art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa, wydał decyzję (znak sprawy: DEg.8361.160.2021.EB), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy

o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 16 marca 2022 r.

W dniu 11 kwietnia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Warmińsko-Mazurskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W niniejszym odwołaniu strona zaskarżyła w całości decyzję Warmińsko-Mazurskiego WIIH i zarzuciła jej naruszenie przepisów:

- 1) prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 15 Prawa przedsiębiorców - poprzez zaniechanie informowania o przedsiębiorcy o ciążyącym na nim obowiązku i prawidłowej wykładni prawa;
- 2) art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 Kpa - polegające na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. brak rozważenia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, niewyczerpującym zebraniu oraz rozpatrzeniu całego materiału dowodowego, co skutkowało niepodjęciem wszelkich kroków niezbędnych do wyjaśnienia i załatwienia sprawy i nierozpoznanie w całości pisma strony z dnia 25.02.2022 r. w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej;
- 3) art. 8 Kpa oraz art. 12 ustawy - Prawo przedsiębiorców - poprzez ich niezastosowanie i prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę pogłębiania władzy publicznej, a w konsekwencji zastosowanie nieproporcjonalnego środka w postaci administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 5.000. zł;
- 4) art. 24 § 3 Kpa - polegające na uczestniczeniu w prowadzeniu postępowania przez Panią [...] (Inspektora), pomimo istnienia okoliczności, które wywoływały wątpliwość co do bezstronności tego pracownika, w szczególności w postaci faktu, że osoba ta studiowała z synem przedsiębiorcy ... oraz związanych z tym przesłanek dających podstawy do twierdzenia, że doszło do „osobistej wendety”.

Przedsiębiorca wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji na podstawie art. 135 Kpa. W uzasadnieniu decyzji stwierdził, że zaskarżona decyzja nie może pozostać w obrocie prawnym. Następnie przedstawił argumentację identyczną jak w punkcie 1-4 powyżej. Ponadto, nadmienił, że:

- prowadzi działalność gospodarczą pomimo, że od trzech lat przebywa na emeryturze; prowadzi usługi serwisowe sprzętu gospodarstwa domowego wraz z synem w lokalu o powierzchni 84 m² (sala sprzedażowa i serwisowa posiada powierzchnię około 42 m²); sprzedażą zajmuje się syn będąc na miejscu w firmie. Obroty ze sprzedaży sprzętu elektrycznego określić można na poziomie 0,10% całości obrotów firmy, zaś wiodącym obrotem w firmie są usługi serwisowe. Wskazał, że kiedy został wyparty przez sklepy wielkopowierzchniowe w ciągu kilkunastu lat udało mu się upłynnić zapasy magazynowe sprzętu elektrycznego do minimum wartości, około 5 tys. zł.

- kontrolujący inspektor był zadowolony, że w zakładzie nie było informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie, stwierdzając tym samym, że szyderczo odniósł się gdy syn właściciela natychmiast wydrukował taką informację i umieścił ją w widocznym miejscu;
- kontrolująca uczestniczyła w postępowaniu, pomimo faktu, iż studiowała z synem przedsiębiorcy; według przedsiębiorcy istnieją podstawy do twierdzenia, że doszło do osobistej wendety na rodzinie przedsiębiorcy.

Na zakończenie przedsiębiorca zaznaczył, że w świetle powyżej przedstawionej argumentacji, odwołanie jest w pełni zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 14 marca 2022 r. (znak: DEg.8361.160.2021.EB) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień. Dodatkowych dowodów i materiałów do sprawy nie wniesiono.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez stronę od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 14 marca 2022 r. (znak: DEg.8361.160.2021.EB), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Warmińsko-Mazurski WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca, jako dystrybutor sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tzn. nie umieścił w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży, informacji w zakresie o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25, art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne organ pierwszej instancji przeprowadził w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił przestanki określone w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, istotne przy ustalaniu wymiaru administracyjnej kary pieniężnej. Tym samym, działania Warmińsko-Mazurskiego WIIH były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Strona postępowania we wniesionym odwołaniu podniosła, że skarżona decyzja narusza przepisy prawa materialnego, tj. art. 15 Prawa przedsiębiorców (poprzez zaniechanie informowania przedsiębiorcy o ciążyącym na nim obowiązku i prawidłowej wykładni prawa). Równocześnie, zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 Kpa, tzn. błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak rozważenia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jak również niewyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału dowodowego oraz nieuwzględnienie w całości pisma firmy z dnia 25.02.2022 r.

Podmiot skarżący podniósł także, że w prowadzonej sprawie doszło też do naruszenia art. 8 Kpa oraz art. 12 ustawy - Prawo przedsiębiorców poprzez ich niezastosowanie i prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę pogłębiania zaufania do władzy publicznej, a w konsekwencji zastosowania nieproporcjonalnego środka w postaci kary pieniężnej w kwocie 5.000 zł. W ocenie skarżącego wydana przez organ decyzja narusza art. 24 § 3 Kpa, gdyż wydano ją w sytuacji, gdy zaistniały wątpliwości co do bezstronności jednej z osób przeprowadzających kontrolę u przedsiębiorcy. W okoliczności tej przedsiębiorca dopatruje się „osobistej wendety”. Ponadto, strona nadmieniła m. in. że wiodącym obrotem firmy są usługi serwisowe, natomiast ze sprzedaży sprzętu elektrycznego osiąga obroty na poziomie 0,10% całości obrotów firmy. Wniosła tym samym o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji na podstawie art. 135 Kpa.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, że w pierwszym dniu kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) ustawy o zużytym sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów w kontrolowanej placówce, tj. w placówce, w której strona udostępniała sprzęt, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych, w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DEg.8361.160.2021), podpisanym przez osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy, bez wnoszenia uwag.

Prezes UOKiK wskazuje jednocześnie, że obowiązkiem przedsiębiorcy (dystrybutora), który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny bądź elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika

obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności oraz ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Tak więc, podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien zorganizować działalność placówki którą prowadzi w taki sposób, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie monitorował, nadzorował, czy wymagane informacje zostaną ponownie uwidocznione (umieszczone) w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez przedsiębiorców (dystrybutorów) w sposób należyty. Ponadto wskazać należy, że Przedsiębiorca był zawiadomiony o zakresie przedmiotowym kontroli i miał 26 dni na przygotowanie się kontroli.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem, stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Dodatkowo, wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Prezes UOKiK zaznacza również, że bez większego znaczenia w tym przypadku pozostaje okoliczność, że stwierdzone w toku kontroli uchybienia zostały usunięte jeszcze przed zakończeniem kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Warmińsko-Mazurskiego WIIH. Z punktu zastosowania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kluczowe znaczenie ma fakt, że w toku kontroli, wszystkie wymagane informacje, w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) ustawy o zużytym sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego

sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji o tym gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Zatem, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia tego rodzaju działalności, w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego (elektronicznego) który prowadzi, powinien umieszczać wszystkie wymagane informacje wymienione w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie przedsiębiorca wprawdzie uzupełnił brakujące informacje, jednakże nastąpiło to dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Jednocześnie, podkreślić należy, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli, zważywszy również na okoliczność, że kontrolowany przedsiębiorca jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, który swoją działalność prowadzi od długiego czasu (zgodnie ze wpisem w CEIDG od 2 grudnia 1991 r.), a zatem winien on wykazywać się należyłą znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej przez niego działalności i je odpowiednio respektować.

Strona we wniesionym odwołaniu stwierdziła, że w rzeczonyj sprawie naruszono art. 15 ustawy - Prawo przedsiębiorców poprzez zaniechanie informowania przedsiębiorcy o ciążyącym na nim obowiązku i prawidłowej wykładni prawa.

Jak wskazuje art. 15 ustawy - Prawo przedsiębiorców, powinnością organu (w zakresie swojej właściwości) jest udzielanie przedsiębiorcy informacji o warunkach podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej.

Prezes UOKiK ocenił materiał dowodowy w sprawie przez pryzmat należytego (właściwego) informowania przedsiębiorcy o ciążyących na nim obowiązkach i wykładni prawa, w zakresie prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. Nie dopatrył się jednak znamion naruszenia prawa w tym zakresie. Warmińsko-Mazurski WIIH w toku kontroli oraz na każdym etapie postępowania administracyjnego informował stronę o podejmowanych czynnościach, tj. zawiadomił stronę o planowanej kontroli, w treści protokołu wyjaśnił jakie przepisy zostały naruszone, po przeprowadzonej kontroli wystosował do przedsiębiorcy zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, powiadomił stronę o zakończeniu postępowania przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Za każdym razem informował, pouczał stronę w sposób jasny i przejrzysty o przysługujących jej prawach i obowiązkach z uwzględnieniem podstawy prawnej, a dodatkowo w treści decyzji (w szczególności w uzasadnieniu) dokonał wyczerpującej wykładni przepisów prawa. Tak więc, dalece nieuprawniony jest zarzut strony o naruszeniu art. 15 ustawy - Prawo przedsiębiorców.

Podmiot skarżący w swoim odwołaniu zarzucił decyzji naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 Kpa, a więc błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, tj. brak rozważenia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego, co zdaniem strony skutkowało niepodjęciem wszelkich kroków niezbędnych do wyjaśnienia i załatwienia sprawy i nierozpoznanie w całości pisma z dnia 25 lutego 2022 r. Artykuły 7, 77 § 1 oraz art. 80 Kpa stanowią, że organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Wskazują ponadto, że przed wydaniem decyzji organ obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy i ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została stronie udowodniona.

W ocenie organu drugiej instancji Warmińsko-Mazurski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej przepisami, regułami postępowania administracyjnego przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Analiza akt sprawy wykazała, że Warmińsko-Mazurski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na Protokole kontroli (DEg.8361.160.2021). Z Protokołu tego bezwzględnie wynika, że w kontrolowanej placówce w dniu kontroli nie zamieszczono informacji określonych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie. Dokument ten posiada walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 § 1 Kpa.

Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. W przedmiotowej sprawie Warmińsko-Mazurski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na Protokole kontroli i stanie faktycznym w nim przedstawionym. Kontrolowany przedsiębiorca nie zgłosił do niego uwag. Tym samym ustalenia zawarte w niniejszym Protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności Protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: *„Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.”*

Należy podkreślić, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy w toku kontroli. Działania naprawcze

poczynione przez stronę, tzn. uwidocznienie informacji o których mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie były działaniami następczymi podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy.

Organ wyjaśnia również, że wnikliwie przeanalizował wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na wynik sprawy (np. fakt dotychczasowego niekarania strony, niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości). Odmówił jednak mocy dowodowej argumentom przedstawionym przez stronę w piśmie z dnia 25 lutego 2022 r., mimo że w całości wnikliwie przeanalizował treść tego dokumentu. Dlatego też w treści decyzji odniósł się jedynie do argumentów mających bezpośredni związek ze stwierdzoną nieprawidłowością. Prezes UOKiK zauważa również, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie przepisów prawa oraz, że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Nadto, organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił właściwy tok rozumowania. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące postępowanie w sprawie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zgromadzonego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

Powyższe wskazuje, że wbrew temu jak utrzymuje strona skarżąca, w omawianej sprawie nie doszło do naruszenia art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 Kpa.

Przedsiębiorca w odwołaniu zarzucił również decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 8 Kpa oraz art. 12 ustawy - Prawo przedsiębiorców, poprzez ich niezastosowanie i prowadzenie postępowania w sposób sprzeczny z zasadą pogłębiania zaufania do władzy publicznej, a w konsekwencji zastosowanie nieproporcjonalnego środka w postaci nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5.000 zł.

Przepis art. 8 Kpa ustanawia zasadę wzbudzania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej. Nakaz ten organy powinny realizować, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności oraz równego traktowania. Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Zasadę tę powieliła art. 12 ustawy - Prawo przedsiębiorców, który stanowi, że organ prowadzi postępowanie w sposób budzący zaufanie przedsiębiorców do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Odnosząc się do powyższego zarzutu strony, po przeanalizowaniu przeprowadzonego przez Warmińsko-Mazurski WIIH postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK uznał, iż jest on niezasadny. Prezes UOKiK po raz kolejny zaznacza, że podstawą do wymierzenia kary w omawianym przypadku było naruszenie konkretnych przepisów ustawy o zużytym sprzęcie. Zawarte w aktach kontroli ustalenia faktyczne nie budzą żadnych wątpliwości i wskazują wprost, że przedsiębiorca uchybił przepisom określonym w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji w sposób wyczerpujący zebrał materiał dowodowy i właściwie go rozpatrzył, w konsekwencji wymierzając stronie karę (w kwocie 5.000 zł) najniższą

z możliwych za stwierdzone naruszenie, która jest proporcjonalna (adekwatna) do skali zaistniałego naruszenia.

W odwołaniu do Prezesa UOKiK strona skarżąca powołała się również na art. 24 § 3 Kpa, zarzucając brak bezstronności jednemu z inspektorów przeprowadzających kontrolę u przedsiębiorcy. Osoba ta zdaniem przedsiębiorcy uczestniczyła w kontroli, pomimo, że studiowała w przeszłości z synem skarżącego.

Zgodnie z treścią art. 24 § 3 Kpa bezpośredni przełożony pracownika jest obowiązany na jego żądanie lub na żądanie strony albo z urzędu wyłączyć go od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione zaistnienie okoliczności niewymienionych w § 1, które mogą wywołać wątpliwość co do bezstronności pracownika.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższy zarzut należy uznać za chybiony. Po stronie organu drugiej instancji brak jest wątpliwości co do bezstronności osoby Inspektora. Podniesiona przez stronę okoliczność (wspólne studiowanie w przeszłości) wskazuje, że inspektor nie może być zaliczona do grona osób wymienionych w art. 24 § 1 Kpa (katalog przesłanek do wyłączenia pracownika). W stwierdzeniu strony nie sposób doszukać się istnienia znaczących powiązań, relacji pomiędzy wskazanymi osobami, które mogłyby rzutować na wynik sprawy. Z całą stanowczością podkreślić należy, że nieprawidłowości jakie stwierdzono w toku kontroli powstały z winy samego przedsiębiorcy, a nie organu kontrolującego czy też konkretnych osób kontrolujących i gdyby nie kontrola organu przedsiębiorca mógłby w dalszym ciągu naruszać przepisy określone w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie.

Trudno dopatrywać się w niniejszym przypadku oznak „*osobistej wendety*” mającej związek z przeprowadzoną kontrolą, skoro zastany już w pierwszym dniu kontroli u przedsiębiorcy stan faktyczny w sposób ewidentny wskazywał na uchybienie jednego z podstawowych obowiązków wynikających z ustawy o zużytym sprzęcie. Za brak uwidoczniionych informacji odpowiedzialność (konsekwencje) ponosi Przedsiębiorca.

W tym miejscu stwierdzić należy również, że zarówno Przedsiębiorca, jak i osoba przez niego upoważniona, w trakcie kontroli (w dniach 21-22.09.2021 r.), jak również po jej zakończeniu nie zgłosili żadnych uwag do ustaleń kontroli. Przedsiębiorca miał bowiem możliwość zgłoszenia uwag do Protokołu kontroli (w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia tego Protokołu do podpisu), o czym został prawidłowo poinformowany w Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego, dołączonym do Upoważnienia nr DEg.8356.160.2021. Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że kontrolowany uwag takich nie wniósł.

Odnosząc się do wniosku strony o wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji, należy wskazać, że decyzji z 14 marca 2022 r. (znak sprawy: DEg.8361.160.2021.EB) wydanej przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności (art. 108 Kpa), jak również rygor ten nie wynika z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie. Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 130 § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu oraz, że wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji (art. 130 § 2 Kpa). Ponieważ Strona wniósła odwołanie w ustawowym terminie, tym samym decyzja organu I instancji z 14 marca 2022 r. nie podlega wykonaniu.

Prezes UOKiK dokonał również wnikliwej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego pod kątem możliwości zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie. W opinii organu II instancji w omawianej sprawie brak jest podstaw do zastosowania instytucji niewszczywania i umorzenia postępowania, określonej w ww. przepisie.

Wskazać należy, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczywa postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Warmińsko-Mazurskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona w dniu 21-22 września 2021 r. kontrola u przedsiębiorcy wykazała bezsprzecznie, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Fakt ten potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli. Do ww. Protokołu, strona nie wniosła zastrzeżeń w przewidzianym ustawowo terminie (o czym została prawidłowo pouczona). Co więcej, zauważyć należy, że stronę zawiadomiono o zamiarze przeprowadzenia kontroli i wskazano jej zakres, a więc w ocenie organu miała ona odpowiednią ilość czasu na przygotowanie się do kontroli i ewentualne uzupełnienie brakujących informacji oraz ich umieszczenie w punkcie sprzedaży. Natomiast, jak wykazała późniejsza kontrola tego nie uczyniła, za co w konsekwencji została nałożona na nią sankcja o charakterze pieniężnym. Ustalenia poczynione przez organ, a więc brak w widocznym miejscu istotnych dla konsumenta informacji o możliwości odbioru użytego sprzętu świadczą o braku należytej staranności przedsiębiorcy w zakresie umieszczania obligatoryjnych informacji o zużytych sprzęcie, w placówce handlowej którą prowadzi. Z materiału dowodowego wynika, że przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie, jak również nie wskazał przyczyny braku wymaganych prawem informacji. Dodatkowo, argumentacja strony, zgodnie z którą niejako usiłuje zminimalizować skalę popełnionego uchybienia, wskazując, że sprzedaż sprzętu elektrycznego stanowi niewielką część jego działalności (którą oszacował na poziomie 0,10%), nie pozwala na uznanie, że nie miała ona żadnego wpływu na powstałe naruszenie. Organ drugiej instancji podkreśla przy tym, że nieuzasadnione jest wiązanie okoliczności braku uwidocznienia wymaganych informacji z niewielką sprzedażą sprzętu elektrycznego, ponieważ działania przedsiębiorcy zgodne z przepisami prawa są jego obowiązkiem i nie zależą one od ilości sprzedawanego sprzętu. Tak więc marginalny zakres działalności przedsiębiorcy związany ze sprzedażą sprzętu elektrycznego pozostaje bez wpływu na obowiązki.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK stwierdził, iż kontrolowany przedsiębiorca nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie

doszło, a argumenty przedstawione przez stronę nie dowodzą, że kontrolowany podmiot nie miał wpływu na powstałe naruszenie. W związku z tym Warmińsko-Mazurski WIIH zasadnie nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną za niewykonanie konkretnych obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Ponadto, organ drugiej instancji wskazuje, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności oraz waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenia kary pieniężnej. Strona nie dopełniła istotnych obowiązków informacyjnych, określonych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia była znikoma. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ strona jeszcze w toku kontroli podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku ich kumulatywności.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189 f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i umorzenia postępowania.

Organ dodatkowo zwraca przy tym uwagę, że kara pieniężna została wymierzona stronie w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 6 ustawy o zużytych sprzęcie. Kara ustalona przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH na poziomie 5.000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie najniższym z możliwych, biorąc pod uwagę ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary, tj. od 5.000 zł - 300.000 zł. Zatem, wobec przedsiębiorcy zastosowano środek właściwy, a zarazem proporcjonalny do popełnionego przez nią deliktu administracyjnego.

Nadto, Prezes UOKiK informuje, że w myśl art. 67 a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytych sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej (na wniosek strony) w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;

- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w wymiarze określonym przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH.

Reasumując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 14 marca 2022 r. (znak: DEg. 8361.160.2021.EB) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/